

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Ter introductie

ANDERS DAN DE PUBLIEKE OPINIE WIL geloven, zijn de straffen strenger geworden, en zijn opsporingsmogelijkheden en cellencapaciteit fors uitgebreid. Een stringente aanpak is nodig. Maar is het ook genoeg in de strijd tegen de misdaad? Of zijn er juist andere, aanvullende maatregelen nodig? Ziehier het onderwerp van het winternummer van CDV.

* * *

Alleen doorgaan op de weg van nog meer repressie lijkt langzamerhand tegen zijn eigen grenzen aan te lopen. Die aanpak moet daarom worden aangevuld. Verschillende auteurs wijzen daar op.

Zo beschrijft Hans Boutellier de schaduwzijden van het streven naar totale controle in het veiligheidsbeleid. Het draagt bij aan het investeren in wantrouwen, wat de onveiligheidsgevoelens eerder versterkt dan vermindert. Meer inzetten op strafrecht alleen is niet genoeg om de veiligheid te vergroten. Ook Leo den Hollander meent dat de bestrijding van misdaad veel breder en verder gaat dan alleen stil staan bij de vraag naar de hoogte van de stafmaat. Jan van Dijk stelt dat meer uitbreiding van cellen niet efficiënt is, alleen maar geld kost en weinig oplevert, terwijl intelligente preventieprogramma's op termijn juist geld opleveren.

Hoe kunnen we ervoor zorgen dat degenen die we uit het criminele circuit hebben gehaald na terugkeer in de maatschappij niet meer vervallen in hun voor de maatschappij zo schadelijk gedrag? Het streven naar meer veiligheid door harde aanpak alleen, leidt niet automatisch tot blijvend lage criminaliteitscijfers. Daarvoor moet de aanpak worden verbreed en verdiept.

Dit sluit aan bij de bevindingen van het Sociaal en Cultureel Planbureau, dat de daling van de criminaliteit zowel toeschrijft aan meer handhaving als aan meer preventie.

Het thematische deel van deze CDV-uitgave bestaat uit twee delen. In het eerste deel, *Criminaliteit en veiligheid anno 2007*, worden de contouren van een veranderende maatschappij geschetst, waarbinnen het veiligheidsbeleid en de criminaliteitsbestrijding zich bewegen.

Zo noemt Hoogenboom de privatisering van een deel van de veiligheidszorg een veronachtzaamd onderdeel van het veiligheidsbeleid. Zonder een heldere verdeling van verantwoordelijkheden, komt het veiligheidsbeleid in grijs gebied; onbeheersbaar voor de staat.

Het CDA heeft terecht veel aandacht voor de bestrijding van alledaagse criminaliteit. Maar dat alleen, is niet meer voldoende door de verwevenheid van de georganiseerde criminaliteit met de samenleving. Vandaar het recente pleidooi van de CDA-Kamerfractie voor een parlementair onderzoek.

Voor de preventie en bestrijding van de criminaliteit is naar aanleiding van de IRT-affaire de Wet BIBOB (Bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur) in het leven geroepen. Deze wet maakt gegevensuitwisseling tussen wat sindsdien ‘ketenpartners’ is gaan heten makkelijker. De gedachte van de ketenbenadering is ooit ontwikkeld door oud-procureur-generaal Dato Steenhuis. Deze zag de criminaliteitsbestrijding als een strafrechtelijk bedrijf, waarin de diverse componenten (opsporing, berechting en tenuitvoerlegging van de straf) hecht op elkaar moeten aansluiten.

Volgens Margriet Overkleeft-Verburg kleven aan deze daadkrachtige bestuurlijke aanpak ook bezwaren. Volgens haar vindt deze aanpak geen steun in het Europees recht. Zij pleit voor een wettelijke grondslag voor de uitwisseling van deze gegevens.

* * *

In het tweede deel, *Partners in veiligheid*, komen de verschillende partijen (zoals gemeente, politie, OM, reclassering) in het veiligheidsbeleid aan het woord. Hoe denken zij dat Nederland veiliger kan worden? Ook hier blijkt dat er nog verbetering in de aanpak mogelijk zijn. Zo mist Vlek een visie op de opsporingstaak van de politie en wijst Gunther Moor op de onderschatte functie van de wijkagent bij de invulling van een veiligheidsbeleid dat ook is gericht op sociale cohesie en samenhang.

Verder in dit deel veel aandacht voor manieren om de aanpak van veelplegers effectiever te maken. Het voordeel van inzetten van preventiebeleid is dat het verschillende ‘partners in veiligheid’ aanspreekt op hun verantwoordelijkheid en aldus bijdraagt aan een cultuur van vertrouwen. Het nadeel is dat de vruchten pas op langere termijn zichtbaar zijn, wat evenzeer als een volgehouden strikt handhavingbeleid, een politiek van lange adem vergt. Ook is het realiseren van goede samenwerking bepaald

niet vanzelfsprekend. Een strikt functioneel verantwoordelijkheidsbesef kan het realiseren van gezamenlijke oplossingen behoorlijk in de weg staan en wordt volgens Van Gestel deels in de hand gewerkt door het stelsel van taakgerichte financiering. Ook het beroep op privacy kan een vluchtheuvel zijn voor degenen die niet willen samenwerken. Hij laat overigens via het concept van Veiligheidshuizen zien hoe samenwerking wel gestalte kan krijgen.

* * *

U vindt in deze uitgave zoals gebruikelijk speciaal voor deze CDV-uitgave geschreven gedichten en de boekenrubriek. De rubriek ‘De actualiteit van...’ gaat in op het gedachtegoed van Coornhert. Zijn ‘Boeventucht’ (ofte Middelen tot mindering der schadelyke ledighghangers) uit 1587 heeft verrassend genoeg ook heden ten dage nog zeggingskracht.

Jan Prij, *redactiesecretaris CDV*